

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 138/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. Č., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o jeho podnete vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 198/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. Č. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2009 doručená sťažnosť Ing. D. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a nekonaním Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 198/08.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ porušenie svojho základného práva vidí v tom, že generálna prokuratúra v namietanom konaní „*vôbec neprejedнала a neodpovedala mi do dnešného dňa na môj tretí opakovaný podnet a v ňom relevantné fakty a argumenty, ktoré citujem v čl. 1 na str. 1.) – 6.) zo dňa 12. decembra 2008, ktorý som podal 15. 12. 2008 orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť - pošte*“.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že „*porušovateľ... porušil zákon a zároveň aj právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy na inú právnu ochranu*“, a uvádza, že sťažnosť na ústavnom súde podáva „*v zákonnej lehote dvoch mesiacov od podania ďalšieho podnetu z 12. 12. 2008...*“.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na inú právnu ochranu bolo porušené.*

2. *Zakazuje GP SR vo veci VI/2 Gd 198/08 pokračovať v porušovaní základného práva a prikazuje porušovateľovi obnoviť stav pred porušením tohto práva.*“

Súčasťou sťažnosti bola žiadosť o nezverejňovanie mena a priezviska sťažovateľa a jeho právneho zástupcu.

II.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd požiadal generálnu prokuratúru o predloženie predchádzajúcich podaní sťažovateľa v predmetnej veci a jej odpovede na tieto jeho podania.

1. Právny zástupca sťažovateľa podaním zo 16. mája 2008 označeným ako „*Podnet Ing. D. Č. – súkromného podnikateľa...*“ žiadal generálnu prokuratúru o „*preskúmanie zákonnosti postupu MDP a T SR [Ministerstvo dopravy pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), pozn.] v zmysle § 31 – 36 zák. o prokuratúre a § 3, § 4 (f, i), § 5a – d) zák. o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. v konaní číslo 2348/M-2007 MDP a T SR*“.

Okrem citácie ustanovení § 37 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ustanovení § 32 ods. 1 a 2 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 578/2006 Z. z., ktorou sa vykonávajú podrobnosti o niektorých ustanoveniach zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ustanovení § 3 a § 5 písm. d) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) namietal „*zlé vyhodnotenie dotknutých práv sťažovateľa ako súkromného podnikateľa s predmetom podnikania – prevádzkovanie stanice technickej kontroly motorových vozidiel*“ preto, že ministerstvo „*zle posúdilo sieť staníc technickej kontroly a ich počet podľa jednotlivých druhov technických kontrol a typov staníc TK, ktoré sú určené zákonom...*“. V podaní poukázal na existujúcu sieť staníc technickej kontroly (ďalej aj „STK“) v okrese M., ako aj na nepotrebnosť jej rozšírenia, lebo v tom čase (august, september 2007) bol počet staníc STK „*pre kontrolu vozidiel kategórie M1, N1*“ predimenzovaný. Aj keď „*nastal skutočný prebytok kontrolnej kapacity...*“, ministerstvo „*rozšírilo sieť kategórie M1, N1 pre vopred určeného záujemcu, čím bol porušený princíp rovnosti pred zákonom...*“.

2. Podaniami z 21. mája 2008 a 12. júna 2008 právny zástupca sťažovateľa urgoval generálnu prokuratúru o „*potvrdenie príjmu*“ jeho predchádzajúcich podaní. Z obsahu týchto dvoch podaní nebolo možné určiť (nevyplývalo), ktorých klientov advokáta JUDr. M. K. sa tieto podania týkali.

3. Generálna prokuratúra v liste č. k. VI/1 Gd 198/08-11 z 22. júla 2008 adresovanom advokátskej kancelárii právneho zástupcu sťažovateľa uviedla:

«*K podaniu Vášho klienta Ing. D. Č. zo 16. 5. 2008 doplneného podaniami z 21. 5. 2008 a 12. 6. 2008, ktorými žiada o preskúmanie úradného postupu Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR vo veci vedenej pod č. 2348/M-2007 Vám oznamujem nasledovné.*

Listom ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií SR... č. 2348/M-2007 z 19. 12. 2007 bol Váš klient vyrozumený o vybavení sťažnosti doručenej na ministerstvo dňa 28. 11. 2007.

Prokurátor vykonáva i dozor nad nachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom [§ 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 153/2001 Z. z.].

Prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy preskúmaním zákonnosti všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných orgánmi verejnej správy, smerníc, uznesení, úprav, opatrení a iných právnych aktov vydaných na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy (opatrenia), rozhodnutí vydaných v jednotlivých veciach v oblasti verejnej správy (rozhodnutia) a postupu orgánov verejnej správy pri vydávaní opatrení a rozhodnutí [§ 21 ods. 1 písm. a) body 1 až 4 zákona č. 153/2001 Z. z.].

Oznámenie o vybavení sťažnosti podľa zák. č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach nemožno z hľadiska hmotnoprávneho podriaďiť tak pod pojem opatrenie ako ani rozhodnutie v zmysle § 21 ods. 1 písm. a) body 2 a 3 zák. č. 153/2001 Z. z. a preto nie je v pôsobnosti prokuratúry preskúmať ani postup ktorý vybaveniu sťažností predchádzal [§ 21 ods. 1 písm. a) bod 4 zák. č. 153/2001 Z. z.].

Uvedené konštatovanie vychádza najmä zo skutočnosti, že orgán ktorý sťažnosť vybavuje priamo nerozhoduje o právach a oprávnených záujmoch sťažovateľa a prípadné opatrenia prijaté v prípade opodstatnenej sťažnosti smerujú len „do vnútra“ orgánu verejnej správy. Až prípadné následné opatrenia a rozhodnutia prijaté na základe výsledku preverovania by sa mohli dotýkať sťažovateľa.

K časti námietok smerujúcich voči postupu ministerstva týkajúcich sa zmeny pokynu č.10796-2100/06 z 8. 12. 2006 prijatým dodatkom č. 1 uvádzam nasledovné.

Zákonom č. 725/2004 Z. z. bolo do pôsobnosti ministerstva zverené, že sieť staníc technickej kontroly a ich počty podľa jednotlivých druhov technických kontrol a typov staníc technických kontrol určuje ministerstvo. Podrobnosti o určovaní siete staníc technických kontrol ustanoví ministerstvo všeobecne záväzným právnym predpisom.

S poukazom na § 32 ods. 1 vyhl. č. 578/2006 Z. z. možno konštatovať, že pri tvorbe siete staníc technickej kontroly ministerstvo vo svojej pôsobnosti postupuje tak, aby na celom území Slovenskej republiky bola zabezpečená dostatočná kontrola kapacity na vykonávanie technických kontrol všetkých druhov, pričom hustota siete staníc musí

zohľadňovať regionálne podmienky dopravnej infraštruktúry, potrebné kapacity, voľné kapacity a počet evidovaných vozidiel v jednotlivých okresoch

Z ust. § 32 ods. 2 písm. b) vyhl. č. 578/2006 Z. z. vyplýva vo vzťahu k vyššie uvedenému, že v každom okrese musí byť zriadená aspoň jedna stanica technickej kontroly pre každú z kategórie vozidiel. Z uvedeného textu možno vyvodiť záver, že ich počet s poukazom najmä na § 37 ods. 1 písm. a), b) vyhl. č. 578/2006 Z. z., môže byť aj viac ako jedna stanica.

Z obsahu preskúmaného spisového materiálu vyplýva, že prijatým dodatkom č. 1 k pokynu č. 10796-2100 z 8. 12. 2006 nedošlo k rozšíreniu určenej siete staníc technickej kontroly z hľadiska kvantity, ale došlo k zmene typu kontrolnej stanice z typu B na typ C.

Uvedený postup ministerstva nie je v rozpore so zák. č. 725/2004 Z. z. ani s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Sieť staníc technickej kontroly nepredstavuje nemenný systém, ktorý bude platiť bez ohľadu na stanovené kritériá pre určenie ich počtu bez ohľadu na potrebu efektívneho fungovania, dostatočnej kontroly a prístupnosti. Platná úprava ministerstvu umožňuje takýto postup.

S poukazom na uvedené, týmto považujem podnet Vášho klienta zo strany Generálnej prokuratúry SR za vybavený.»

4. Na ďalší podnet právneho zástupcu sťažovateľa odpovedala generálna prokuratúra listom č. k. VI/2 Gd 198/08-4 z 13. novembra 2008 tohto znenia:

«Na základe opakovaného podnetu preskúmal som zákonnosť vybavenia predchádzajúceho podnetu, ktorým Ing. D. Č. namietal zákonnosť postupu Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky pri určovaní siete staníc technickej kontroly.

Dôvod na zaujatie iných záverov než Vám prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky oznámil v upovedomení z 22. júla 2008 č. k. VI/1 Gd 198/08-11 som nezistil.

Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa spôsobom zodpovedajúcim zákonu vypořiadal so všetkými podstatnými okolnosťami danej vecí a svoje závery v upovedomení o odložení predchádzajúceho podnetu aj zreteľne odôvodnil.

V opakovanom podnete tvrdíte, že orgán verejnej správy, Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, zle vyhodnotil dotknuté práva podávateľa a rovnako zle posúdil sieť staníc technickej kontroly. Vyčítate, že prokurátor postupoval nezákonne a svojvoľne, ak nepreskúmal oznámenie o vybavení sťažnosti podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v platnom znení.

Určovanie siete staníc technickej kontroly zákon č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách zveril Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, ktoré aj s prihliadnutím na podmienky upravené vykonávacou vyhláškou č. 578/2006 Z. z. zmenilo typ kontrolnej stanice.

Prokurátor pri výkone dozoru nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov preskúmava zákonnosť postupu a rozhodovania orgánov verejnej správy. Pri rozhodnutí, ktoré orgán verejnej správy vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, preskúmava, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Prokurátor neposudzuje účelnosť a vhodnosť postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy. Teda inými slovami, prokurátor preskúmava zákonnosť a neposudzuje či orgán verejnej správy v rámci zákonom povolenej úvahy postupoval „dobre“ alebo „zle“.

Prokurátor nepostupuje podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v platnom znení, lebo na to nemá zákonné zmocnenie. Rovnako prokurátor nepreskúmava postup orgánov verejnej správy podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v platnom znení, pretože sa nejedná o postup orgánu verejnej správy pri vydaní opatrenia resp. rozhodnutia v oblasti verejnej správy. Oznámenie o vybavení sťažnosti totiž nie je opatrením ani rozhodnutím, tak ako to vyžaduje ust. § 21 ods. 1 písm. a) v bodoch 2 a 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení.

V ďalšom poukazujem na obsah spomenutého upovedomenia prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o vybavení predchádzajúceho podnetu, s ktorým sa pre jeho vecnú správnosť nemožno nestotožniť.

Týmto je opakovaný podnet Ing. D. Č. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky vybavený.

Súčasne podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení oznamujem, že prípadné ďalšie podnety v tejto veci, pokiaľ v nich podávateľ neuvedie nové skutočnosti, prokuratúra vybavovať nebude.»

5. Podaním z 12. decembra 2008 označeným ako „Ďalší opakovaný podnet tretí – Ing. D. Č. ... na preskúmanie zákonnosti postupu MDP a T SR...“ právny zástupca sťažovateľa prejavil „*nespokojnosť s vybavením nášho predchádzajúceho podnetu v tej istej veci v konaní číslo 2348/M-2007 MDP a T SR a ktoré vybavovala GP SR sp. zn.: VI/2 Gd 198/08-4 zo dňa 13. novembra 2008*“.

Podľa tvrdenia sťažovateľa tento jeho podnet „*tretí opakovaný*“ generálna prokuratúra „*vôbec neprejedнала*“ a neodpovedala mu, čím porušila jeho právo na inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

V podaní z 12. decembra 2008 sťažovateľ argumentoval technickými prepočtami (resp. výpočtami) využiteľnosti kapacity existujúcich staníc technickej kontroly v okrese M. podľa jednotlivých typov ich prevádzkových liniek vo vzťahu k evidovanému počtu motorových vozidiel v tomto okrese. Vychádzajúc z týchto výpočtov dospel k záveru, že „*pre okres M. je potrebné pre TK 19.028 kontrol, teda pre okres... má byť zriadená 1 stanica TK pre kategóriu L, M1, N1, O1 a O2..., čiže už bol okres predimenzovaný počtom potrebných liniek typu A*“.

Sťažovateľ opäť tvrdil, že ministerstvo nerešpektovalo „*imperatív Vyhlášky č. 578/2006 Z. z.*“ a z toho dôvodu došlo k porušeniu zákona zo strany ministerstva, „*ktoré určilo sieť staníc technických kontrol v rozpore so zákonom*“.

Vychádzajúc zo svojich výpočtov a svojho výkladu príslušných ustanovení citovanej vyhlášky sťažovateľ uzatvoril, že „*má protichodný názor v ad hoc, ako ho proklamuje na str. 2 svojho opatrenia VI/2 Gd 198/08-4 zo dňa 13. 11. 2008 GP SR*“, a preto žiadal, aby „*... generálny prokurátor preskúmal zákonnosť vybavenia svojho pôvodného podnetu ad hoc holisticky a zameral sa dôraznejšie, konkrétnejšie, diferencovane, špecificky*

a komparatívne na dôvody v tomto treťom opakovanom podnete brojom práve proti „denegatio iuris a iustitiae“ a preto sa dôvodne domáhame aby vykonal „prokurátorské opatrenia“, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený».

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú treba považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 237/05, IV. ÚS 247/05).

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva na inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy došlo postupom generálnej prokuratúry v konaní o jeho treťom opakovanom podnete z 12. decembra 2008 vedenom pod sp. zn. IV/2 Gd 198/08, pretože generálna prokuratúra „*vôbec neprejedнала a neodpovedala*“ na jeho „*relevantné fakty a argumenty*“ uvedené v čl. I na str. 1 – 6 predmetného podnetu.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou toho práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

Podľa § 31 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a s prihliadnutím na svoje zistenia uvedené v bode II odôvodnenia (najmä vecnú a právnu stránku obsahu odpovedí) je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa námietkami uvedenými v podnete sťažovateľa v napadnutom konaní dostatočne zaoberala a o spôsobe preskúmania jeho pôvodného (a aj druhého) podnetu riadne sťažovateľa (prostredníctvom jeho právneho zástupcu) vyrozumela.

Generálna prokuratúra v odpovediach z 22. júla 2008 a z 13. novembra 2008 vo vzťahu k predmetu podnetov sťažovateľa vysvetlila svoju právomoc vyplývajúcu z príslušných ustanovení zákona o prokuratúre, v rámci oprávnení daných jej citovaným zákonom sa zaoberala hodnotením postupov ministerstva v posudzovanej (preskúmvanej)

veci, o čom sťažovateľa informovala, a konanie o podnetoch sťažovateľa uzatvorila zistením, že „postup ministerstva nie je v rozpore so zákonom č. 725/2004, t. j. ani s inými všeobecne záväznými predpismi...“. V odpovedi z 13. novembra 2008 generálna prokuratúra sťažovateľa súčasne upozornila, že „podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení oznamujem, že prípadné ďalšie podnety v tejto veci, pokiaľ v nich podávateľ neuvedie nové skutočnosti, prokuratúra vybavovať nebude“ (pozri body 1, 3 a 4 v II. časti odôvodnenia).

Ústavný súd konštatuje, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetov sťažovateľa bol v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre. Je nepochybné, že generálna prokuratúra sa predmetom podnetov sťažovateľa zaoberala, pričom svoj názor zaujala v už citovaných odpovediach sťažovateľovi. To, že generálna prokuratúra sťažovateľovi neodpovedala v súlade s jeho predstavami a názormi, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nezaobranie sa posledným podnetom sťažovateľa z 12. decembra 2008 generálna prokuratúra odôvodnila postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre, na čo sťažovateľa vopred upozornila.

Z tohto dôvodu ústavný súd vyvodil zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti generálnej prokuratúre a rozhodol o jej odmietnutí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009